

**Legatio Marchionis Lavardini Romam, Ejusquè Cum
Romano Pontifice Innocentio Undecimo Dissidium**

Sfondrati, Celestino

[S.l.], 1688

31. An Pontifex Innocentius malè in Gallos animatus sit?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-62944](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-62944)

Imò Alexander VII. constantissimè negavit auctoritatem suam Asylo præstare, illudquè ratum habere, ut ex publicis documentis constat. Aliud est ergo honor Legatis debitus, aliud Asylum, neque hoc ad jura Legatorum pertinere, omnium qui de hac re scripserunt, testimoniis constat, patetquè aliorum Principum exemplo. Deinde Pisana Conventio de Legatis loquitur, qualis Lavardinus non est, quando, ut suprà jam monui, non solius mittentis imperium Legatum faciat, sed etiam consensus Principis, ad quem mittitur.

XXXI. *Vigesimo octavo*: Multis locis conqueritur Lavardini Orator: *Modernum Pontificem Innocentium malè in Gallos animatum esse; idque toto sui Pontificatus tempore multis, magnisque exemplis ostendisse.*

R. Posset Innocentius respondere, quod olim Elias similis culpæ à Rege postulatus: cum enim illum istis verbis Achaballoqueretur: *Tu ne es ille, qui conturbas Israël?* Respondit: *Non ego turba-*

vi *Israël, sed tu: qui dereliquisti mandatum Domini.* Si Galli iusta peterent, & quæ concedi possent, meritò & ante alios audirentur, Cum verò illa petant, quæ conscientia non admittit, quis amabo causa repulsæ? qui petit, an qui negat indigna? permittant Galli aliquem locum Conscientiæ, nec injuriã aut odium putent Regem soli Deo postponi.

Recensebo, de quibus Galli causantur, se à Pontifice exauditos non esse, sitque Lectori iudicium, odium an necessitas dici possit, quidquid Pontifex Gallis negavit?

Primò enim Rex Christianissimus Jus Regaliæ propriã auctoritate ad Ecclesias duplo plures extendit, quàm quæ antea huic servituti subjectæ erant, imò etiam ad Ecclesiam regularem, qualis fuit Apmiensis idque contra Lugdunensis Concilij Decreta, contra præscriptionem immemorialem, contra Leges omnium retrò Galliæ Regum, & denique contra jus & immunitatem tot Ecclesiarum.

Secundo. Vicarij Generales ab Abamiensi Capitulo Canonicè electi, Regiâ auctoritate operaquè Archiepiscopi Tholosani expulsi sunt, aliiquè intrusi, Canonicis omnibus Regularibus Apamiensis Ecclesiæ direptionibus, carceribus, exilio pulsus, totoquè Capitulo illius Ecclesiæ dissipato; unde funestum schisma seculum, duratquè in hunc diem.

Tertiò. Nominatio in aliquibus Monasteriis Urbanissarum Sanctimonialium Regi vindicata, suppressis liberis Electionibus, intrusisque Titularibus Abbatibus, unde summa ac plena scandali inter sacras Virgines exorta confusio.

Quartò. Oppressio Cluniacensis Abbatia, in qua, licèt vi Concordatorum jus eligendi sit penes Religiosos, & ij quendam Patrem Beuveron canonicè eligissent, hoc tamen renuntiare coacto, puni- toquè longo exilio substitutus est Bullo- nius Cardinalis, quem nunquam Pontifex adduci potuit, ut confirmaret, quippe contra Canones intrusum, cumquè insigni injuria, damnoquè canonicè electi.

Quintò

Quintò. Extincta quoq; sunt Regiâ auctoritate quàm plurima Leprosoria, & loca pia (quorum plurima ad Ordinem S. Lazari spectabant) & Regis jussu invalidorum Xenodochio unita, quod non Pontifex ratum habere.

Sextò. Usurpata quoq; nominatio Abbatum in quàm plurimis Galliæ Monasteriis, aliisq; Provinciis bello quæsitis, cum certa clade Instituti & Disciplinæ Regularis, quod nunquàm Pontifex probavit.

Septimò. Nominati quoq; sunt ad vacantes Ecclesias duo ex illis Prælati, qui anno 1682. Conventui Parisiensi assidere, novamq; & omnibus Ecclesiæ, Galliæq; Patribus adversam doctrinam inducere moliti; ac etiam pro Regalia deciderunt, excluso Pontifice, cujus tamen iudicio causas majores reservari certissima Patrû Regula est, etiam à Maimburgo, aliisq; Gallis admilla. Hos verò à Rege nominatos Episcopos tanquàm suspectâ, sacrisq; Canonib⁹ adversâ doctrinâ infectos Pontifex respuit; unde Galli animum obfirmârunt, ut ne quidê alios Episcopos

ferè triginta proponerent, ingenti va-
cantium Ecclesiarum damno.

Octavò. Taceo novam, & Gallicà pie-
tate indignam persecutionem, quã con-
tra Ecclesiæ immunitatem tot insignes
præclarique Sacerdotes, & Ecclesiastici
dignitatibus aucti, carceribus, proseri-
ptionibus, exiliisque puniti sunt. Hæc
nunquam Innocentius probare potuit
& quî posset à sacris Canonibus, ab Ec-
clesiæ Gallicanæ institutis, & Legibus
Divinis, humanisque adeò aliena? Hinc
Gallorum querelæ, qui & Pontificem, &
Pontificis Ministros odij acufant, quod
non velint, quæ non licent, quodque non
possint Rectorum Ministrorum cupidi-
tatibus adulari; & Deum, Conscientiam,
Regemque prodere tam turpi ac indignâ
conniventia.

XXXII. *Ultimò.* Denique sparsim hic
Auctor minatur: (quod etiam Lavardi-
nus in fine Apologiæ suæ fecerat) *Si quis
reverentiæ honori defuerit Legato tanti
Monarchæ debito, reum illum fore omnium
malorum, quæ ex irata, offensaq; Regis Ma-
jestate provenire possint.*

R. Jam